

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Kfv.I.35.530/2015/7.szám

A Kúria a Kaposvári 3. számú Ügyvédi Iroda (ügyintéző dr. Hermes Csaba ügyvéd) által képviselt felperes neve felperesnek a dr. Raskoványi Zsuzsanna jogtanácsos által képviselt alperes neve (címe) alperes ellen adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indult perében a Kaposvári Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2015. április 29-én kelt 4.K.27.186/2014/12/II. sorszámú jogerős ítélete ellen a felperes részéről 13. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán, az alulírott napon megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Kúria a Kaposvári Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 4.K.27.186/2014/12/II. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 nap alatt az alperesnek 25.000 (huszonötezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 1.840.800 (egymillió-nyolcszáznegyvenezer-nyolcszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

I n d o k o l á s

A felperes tulajdonosa K. belterületén a k-i városrészen beépítetlen terület művelési ágban nyilvántartott ingatlanoknak, melyre vonatkozóan 2013 júniusában a 2013 évre kivetett telekadó fizetési kötelezettségének módosítását kérte, 18.707.415 Ft adó törlésével. Kérelmében a 2013. január 1. napjától hatályos helyi adókról szóló 1990. évi C. törvény (továbbiakban Htv.) 20. § (2) bekezdés a) pontjára hivatkozva adófizetési kötelezettsége 2012. december 31-i megszűnését állította, a telkek 2012. őszi mezőgazdasági művelése alá vonása okán.

A felperes kérelmét a 2013. június 12. napján lefolytatott helyszíni ellenőrzés adataira alapozva az elsőfokú adóhatóság elutasította, majd az alperes megsemmisítő határozata következtében új eljárást folytatott le. Az új eljárásban a felperest a mezőgazdasági művelés igazolására hívta fel. Ennek bizonyítására a felperes 2012. április 9. napján kelt földhasználati szerződést

csatolt, eszerint az ingatlanokat a Zs. Kft. használatába adta.

A tényleges művelésbe vonás igazolása érdekében az elsőfokú adóhatóság széles körű bizonyítást folytatott le. Ennek keretében számos hatóságot keresett meg, illetve a felperest további okiratok benyújtására hívta fel. Miután a felperes a telkek mezőgazdasági művelés alatt állását bizonyítani nem tudta, emiatt az elsőfokú adóhatóság a kérelmét elutasította.

A felperesi fellebbezés folytán eljáró alperes a 2014. április 25. napján kelt SOB/2/364-2/2014. számú határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta. Rögzítette, hogy a rendelkezésre álló közhiteles nyilvántartások alapján a mezőgazdasági tevékenység folytatása a perbeli ingatlanokra nem volt igazolható. A munkaelszámolás elnevezésű irat sem alkalmas ennek igazolására, mert nem tartalmazza konkrétan azokat a helyrajzi számokat, amelyeken az iratra feljegyzett mezőgazdasági tevékenységet végeztek. A földhasználati szerződés pedig ellentmondásos, mivel a szerződésen feltüntetett földhasználói székhely csupán 2012. október 1. napjától volt hatályos, a szerződés 2012. április 9-i aláírásakor nem.

A felperes keresete folytán eljáró elsőfokú bíróság a per során becsatolt okiratok és az alperes által a közigazgatási eljárás során beszerzett bizonyítékok értékelése alapján jogerős ítéletében egyetértett azzal az alperesi állásponttal, hogy a felperes nem tudta igazolni a 2012. évi mezőgazdasági művelés alá vonást. Hangsúlyozta, hogy a bizonyítékok nem igazolják, ugyanakkor nem is cáfolják a mezőgazdasági művelés megkezdését. A kukorica elvetésre 2013 tavaszán is sor kerülhetett, míg a mezőgazdasági területek egy részénél a kaszálást mezőgazdasági művelés alá vételnek nem tekintette. Szerinte a gyommentesítés, kaszálás nem minősül mezőgazdasági művelésnek, azt kizárólag a gyomnövények megtelepedésének és terjedésének megakadályozására alkalmas munka, amely a termőföld védelméről szóló 2007. évi CXXIX. törvény 5. § (4) bekezdése szerint a földhasználó kötelezettsége. Arra is utalt, hogy korrekciós jogalkalmazás következtében a 2014. évi LXXVI. törvény 141. §-a 2015. január 1-jétől módosította a Htv. 19. § b) bekezdését, ebben kimondta, hogy mezőgazdasági művelésnek nem minősül, ha a földterületen kizárólag a gyomnövények megtelepedésének és terjedésének megakadályozására alkalmas munkát végeznek. Kitért arra is, hogy számos okirat az alperesi határozat meghozatalakor nem állt rendelkezésre, mivel azokat a felperes többszöri felhívás ellenére nem csatolta.

A cégnyilvántartási adatokkal ellentétes székhely feltüntetését tartalmazó földhasználati szerződést a bíróság is kétségesnek tartotta és rámutatott arra, hogy a birtokba adási jegyzőkönyv, amely szintén ugyanazon napon készült, már teljesen más, az

aláíráskor hatályos székhelyt tartalmazza.

Értékelte a Zs. Kft. által kiállított belső bizonylatokat is, ezek kapcsán kifejtette, hogy azok nem alkalmasak a tényleges művelés megkezdésének bizonyítására. Ezek olyan belső bizonylatok, amelyek nem felelnek meg a teljes bizonyító erejű magánokiratban foglalt feltételeknek, illetve nem lehet belőlük egyértelműen megállapítani, hogy mely helyrajzi számú ingatlanok vonatkozásában keletkeztek. A tanúvallomások alapján sem lehetett beazonosítani, hogy mely területek tekintetében történt meg ténylegesen 2012. december 31-éig a mezőgazdasági művelés alá vonás.

A bizonyítékoknak a Pp. 206. § (1) bekezdése szerinti mérlegelése alapján jutott arra az álláspontra, hogy nem igazolt a 2012. decemberéig történő művelés megkezdése.

A jogerős ítélet ellen a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet a jogerős ítélet hatályon kívül helyezésével kereseti kérelmének teljesítése iránt. Állította, hogy megkezdte 2012 évben a perbeli területek mezőgazdasági művelését.

Álláspontja szerint a csatolt és rendelkezésre álló iratanyagból egyértelműen megállapítható, hogy a mezőgazdasági művelés megkezdődött. Az a bírósági megállapítás is alaptalan, mely szerint a kaszálást nem minősíti mezőgazdasági művelésnek. Hangsúlyozta, hogy csupán 2015. január 1-jétől változott a jogszabály, mely a gyommentesítő kaszálást már nem mezőgazdasági művelésnek minősíti. A perbeli ügyben nem is erről volt szó, mert a földhasználó által végzett tisztító kaszálás nem azonos a gyommentesítő kaszálással. A perbeli esetben a megfelelő magasságot elért fű kaszálása és szénaként történő hasznosítása valósult meg. Hangsúlyozta, hogy a táblatorzskönyv adatai alapján nemcsak tisztító kaszálás, hanem szántás, boronálás, fűmagvetés is igazolt. Helytelenül értékelte a bíróság a felek közötti földhasználati szerződést és egy teljesen lényegtelen székhelyhasználati kérdést minősített az ügy megítélése szempontjából kiemelkedőnek.

Álláspontja változatlanul az volt, hogy a szerződésben szereplő székhely pontatlan megjelölése nem eredményezi a szerződés érvénytelenségét. A felperes magyarázatot adott az elírás okára, bár lehet az alperesnek ez életszerűtlen, de nem eredményezheti a szerződés érvénytelenségét. Amennyiben az okiratok utólag készültek volna, úgy nyilvánvalóan nem szerepelne benne elírás, vagy mindegyikben azonos elírás lenne.

Kifogásolta azt is, hogy a felperes által csatolt okiratokat és tanúvallomásokat a felperes nyilatkozatainak minősítette a bíróság és ezért nem fogadta el. A felperes részéről a bizonyítási lehetőség szűkkörű volt, azonban a szóba jöhető valamennyi bizonyíték csatolásra került. Súlyosan sérti a bíróság eljárása a Pp. indokolási kötelezettségre vonatkozó rendelkezését, hogy mind a tanúk, mind az okiratok esetében azzal rekeszti ki a bizonyítékok köréből, hogy ezek a felperes érdekköréből származnak.

Ezáltal a bíróság megsértette a Pp. 206. § (1) bekezdésében foglalt bizonyítás eredményének mérlegelésére vonatkozó előírást. Kitért arra is, hogy nincs sem a felperesnek, sem a földhasználó a jogszabályban előírt olyan kötelezettsége, amely a művelés igazolására nyilvántartás vezetését írta elő. A hatóság önként nem határozhatja meg azt a feltételrendszert, amelyet bizonyítékként elvár, hanem a fél által becsatolt és szolgáltatott adatokból vonhatja le jogkövetkeztetéseit.

Az alperes szóbeli felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában való fenntartását indítványozta.

A felülvizsgálati kérelem alaptalan.

A felperes felülvizsgálati kérelmében a bizonyítékok Pp. 206. § (1) bekezdése szerinti szabad mérlegelését támadta.

A rendkívüli jogorvoslatnak minősülő felülvizsgálati eljárásban a Pp. 275. §-ából következően nincs helye bizonyítás felvételének, a bizonyítékok ismételt egybevetésének, felülmérlegelésnek, a Kúria a felülvizsgálati kérelem által vitatott körben a rendelkezésére álló iratok alapján dönthet. A Pp. ezen rendelkezéseiből azonban az is következik, hogy a jogerős ítéletben megtestesülő jogszabálysértést a bizonyítékok kirívóan okszerűtlen vagy a logika szabályaival ellentétes mérlegelése is megalapozhatja.

A fenti előírás tükrében vizsgálva a jogerős ítéletet a Kúria arra a következtetésre jutott, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást teljes körűen tisztázta és a rendelkezésre álló bizonyítékokból - különösen azt a tényt értékelve, hogy a felperes a közigazgatási eljárás során az adóhatóság többszöri felhívása ellenére a földterületek művelésére konkrét bizonyítékot nem nyújtott be - helytállónan helyezkedett arra az álláspontra, hogy a földterületek 2012. évi művelése nem bizonyított. Feltárta az okiratok székhely megjelölésével kapcsolatos ellentmondásait, elemezte a földhasználó munkaóra kimutatását táblatörzskönyv adatait, értékelése körébe vonta - a felperesi állítással ellentétben - a tanúvallomásokat is. Mérlegelése kiterjedt egyrészt az egyes bizonyítékok bizonyító erejének megállapítására, másrészt a bizonyítékok egybevetésére és a maguk összességében való értékelésére. Helytállónan tulajdonított jelentőséget a földhasználati és birtokba adási okiraton szereplő eltérő székhely feltüntetésnek, és mutatott rá a munkaidő és tevékenység kimutatás beazonosíthatatlanságára.

A felperes adómentességet kívánt érvényesíteni, ennél fogva az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (továbbiakban: Art.) 99. § (2) bekezdése szerint ezt okirattal vagy más megfelelő módon neki kellett bizonyítania. Emiatt téves az az érvelése, hogy a

művelést igazoló nyilvántartás vezetésére ne lenne köteles. Jóllehet kifejezett jogszabályi előírás ennek vezetésére, tartalmára nem létezik, de az Art. fenti rendelkezése alapján ez a kötelezettsége levezethető, számon kérhető, ha mentességet kíván igénybe venni.

A 2012. évi művelés megkezdését a felperes eredményesen a perben sem tudta bizonyítani.

A kifejtettekre tekintettel a Kúria az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A pervesztes felperest a Pp. 270. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pernyertes alperes felülvizsgálati költségének megfizetésére.

A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt felülvizsgálati illeték viselésére a Kúria az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 43. § (3), 39. § (1) és 50. § (1) bekezdései, valamint a költségmentesség alkalmazásáról a bírósági eljárásban szóló 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján kötelezte a felperest. Az illeték alapja a törölni kért adófizetési kötelezettség összege, mely után 10 % mértékű illeték fizetésére köteles a felperes. A Kúria az illeték összegébe beszámította a felperes által igazoltan megfizetett 30.000 Ft összeget.

Budapest, 2016. február 25.

**dr. Hajnal Péter sk. a tanács elnöke, dr. Heinemann Csilla sk.
előadó bíró, Huszárné dr. Oláh Éva sk. bíró**